

Dreiging in de Algarve

Dreiging in de Algarve

Ellen van Herk

Eerder verschenen:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro
Quarantaine in de Alentejo
De Algarve met verve
Oude liefde, nieuw begin

Schrijver: Ellen van Herk
Coverontwerp: Ellen van Herk
ISBN: 9789464184259
© Ellen van Herk

Deze roman is fictie, enige overeenkomst met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust op louter toeval. De huizen in Cacela Velha en Fábrika bestaan echt, maar zijn waar nodig aangepast om in het verhaal te passen.

Het is verboden zonder toestemming van de auteur (delen van) het boek te kopiëren of te verspreiden.

Proloog

Anderhalf jaar geleden, iets buiten Metz, Frankrijk

De sirenes in de verte kondigen de komst van de hulpdiensten aan en Lucienne kan alleen maar hopen dat ze op tijd zijn. Ze heeft moeite om adem te halen. Ze ligt op haar buik op de keukenvloer, haar wang drukt pijnlijk tegen het ruwe oppervlak van de plavuizen en ze voelt de druk van François' voet op haar rug net onder haar beha. Hij maakt het haar zo onmogelijk om overeind te komen. De wanhopige poging die ze nog heeft ondernomen, werd onmiddellijk bestraft doordat hij eenvoudigweg meer kracht uitoefende met z'n voet, waardoor ze niets anders kan doen dan blijven liggen.

Haar hart slaat onregelmatig, een straal bloed loopt uit de wond op haar hoofd over haar slaap en ze probeert haar oog dicht te houden, zodat het er niet in loopt, maar ze voelt het warm en plakkerig aan haar wimpers kleven. Haar rug, waar hij haar met z'n schoen op de grond gedrukt houdt, gaat steeds meer zeer doen, maar dat is nog niets vergeleken met de pijn in haar keel en op haar borst. Ze kan nog nauwelijks geloven dat hij haar nog geen tien minuten eerder heeft getracht te wurgen.

Een ellendige minuut lang dacht ze werkelijk dat ze er geweest was. Er dansten sterretjes voor haar ogen en ze had steeds meer moeite met ademen, terwijl haar zicht afnam en ze het bloed in haar slapen voelde gonzen. Net toen ze dacht dat het voorbij was, misschien zelfs wel opgelucht dat er eindelijk een eind kwam aan de maandenlange dreiging, had hij haar losgelaten en snakkend naar adem was ze van de rand van het bed op de grond gevallen. Even had ze op de grond naar adem liggen happen in de verwachting dat hij haar elk moment opnieuw zou aanvallen, maar toen dat niet gebeurde, had ze zich kruipend uit de voeten proberen te maken. Een paar minuten lang was ze in de hoopvolle veronderstelling geweest dat ze erin zou slagen op handen en voeten de achterdeur te bereiken, maar vervolgens had hij haar in de keuken op z'n dooie gemak ingehaald.

'Waar denk je naar toe te gaan?'

Een trap tegen haar linker elleboog zorgde ervoor dat ze met een pijnlijke kreun languit op de grond viel en het gewicht van z'n voet op haar rug drukte haar vervolgens stevig op de vloer.

Snikkend was ze blijven liggen. Toch was ze nog niet zo ver dat ze wilde opgeven en toen ze heel voorzichtig haar hoofd had opgetild en had

gezien dat ze vlakbij de zware ijzeren deurstopper in de vorm van een teckel lag, had ze voorzichtig haar rechterhand naar voren gebracht.

Tergend langzaam was ze er in geslaagd haar vingers om het lange, zware lijf van het ijzeren dier te sluiten en in een laatste wanhopige uitbarsting had ze zich met alle kracht die ze nog kon opbrengen met de teckel in haar hand geprobeerd om te draaien. Ze had een wilde zwaai gemaakt in de hoop hem ergens, waar maakte niet uit, te raken, zodat hij haar lang genoeg los zou laten om haar de gelegenheid te geven er door de keukendeur vandoor te gaan.

Helaas was het anders gelopen.

Wat een krachtige zwaai had moeten zijn, was door haar liggende positie en haar pijnlijke benauwdheid niet meer dan een gevoelige tik geworden. De kreet die hij slaakte was meer vanwege het onverwachte van haar aanval dan van pijn, al was ze erin geslaagd hem met de teckel tegen z'n knie te raken. Het resultaat was dat hij de teckel met een bijna woeste grauw uit haar hand had gewrongen, waarna hij haar ermee op haar hoofd had geslagen wat een bloedende hoofdwond heeft veroorzaakt.

Misselijk van de pijn en de toenemende angst is ze er inmiddels van overtuigd dat haar laatste uur is aangebroken.

'Jij vals krenge, nu heb je er toch echt zelf om gevraagd,' had hij gesist en de voet op haar rug had nog meer kracht uitgeoefend, zodat ze als een gestrande vis op het droge lag te wachten op het einde. Hoewel er diep van binnen nog een sprankje hoop is dat de mensen, die bij de sirenes horen, op tijd komen, heeft ze zich er al bij neergelegd dat het te laat is en ergens diep van binnen wil ze dat ook.

De maandenlange dreiging nadat ze haar relatie met François heeft verbroken, de treiterijen, de onverhoedse confrontaties, ze is er doodmoe van. Hoe vaak ze ook aangifte heeft gedaan, steeds weer stond de politie machteloos omdat ze hem niet op heterdaad betrapten, er geen fysiek bewijs was of wat dan ook.

'Ik moet eerst worden vermoord voor jullie me eindelijk geloven!' had ze eergisteren nog wanhopig uitgeroepen na een zoveelste bezoek aan het politiebureau en nu is het dan blijkbaar zo ver.

Hoewel ze onmiddellijk nadat hij op het erf verscheen de noodknop, die ze eindelijk heeft gekregen, heeft ingedrukt, zit ze zodanig ver van het dichtstbijzijnde politiebureau vandaan dat het rustig een uur kan duren voor er iemand komt.

Ze hoort de sirenes, ze moeten op het landweggetje zijn dat naar haar huis leidt, maar haar hoop dat ze nog op tijd zijn, neemt met de seconde

af. Het wordt steeds moeilijker om adem te halen, haar keel is bont en blauw van z'n poging haar te wurgen en doordat ze voorover ligt en hij op haar rug duwt, kan ze alleen maar hele kleine beetjes lucht naar binnen zuigen.

Ze voelt zich licht in haar hoofd worden en dan opeens voelt ze een stekende pijn tussen haar schouderbladen als hij met z'n ruim tachtig kilo op haar rug gaat staan.

Het liefst zou ze schreeuwen, maar ze kan nauwelijks meer uitbrengen dan een verstikte kreun en het klinkt alsof er iets scheurt en breekt tegelijk. In haar keel voelt ze iets borrelen en het dringt tot haar door dat hij haar longen heeft ingedrukt, zodanig dat ze geen lucht meer krijgt.

Terwijl haar laatste gedachte naar Marc gaat, die haar had gesmeekt bij hem in Metz in te trekken en nu ongetwijfeld woedend zal zijn dat ze niet op zijn aanbod is ingegaan, klauwen haar vingers wanhopig op de tegels op zoek naar iets dat haar kan helpen, maar de vloer is koud en leeg.

Ze merkt niet meer dat François z'n voet weghaalt, een laatste blik op haar werpt en dan haastig over haar heen stapt, de keukendeur opent en de tuin in loopt, zodat hij is verdwenen voor de politie haar oude boerenwoning heeft bereikt. Via een smal paadje verlaat hij haar met liefde aangelegde tuin en loopt met snelle pas langs het kleine bosje waar hij z'n auto heeft geparkeerd.

Ondanks de reanimatiepogingen van een van de agenten komt de hulp te laat en nog voor de ambulance arriveert, blaast Lucienne de laatste adem uit.

Hoofdstuk 1

Rotterdam, een donderdag eind oktober

Vanuit het raam van haar flat ziet Karin Reijnders de politieauto de straat uitrijden en ze laat zich met trillende knieën op haar bank zakken. Nu haar belager is afgevoerd, maakt de spanning plaats voor opluchting, hoewel ze zich maar al te goed realiseert dat dit niet het einde is. Ze wrijft met een kouwelijk gebaar over haar armen en huivert als ze terugdenkt aan wat er het laatste half uur is gebeurd.

‘Gaat het met u?’

De in politie-uniform geklede vrouw, die is achtergebleven nadat haar collega’s Karins stalker op de achterbank van de politieauto hebben gezet, staat naast de bank en werpt een bezorgde blik in haar richting.

Met een aarzelend gebaar haalt Karin haar schouders op.

‘Ik weet het niet,’ zegt ze onzeker, ‘kunnen jullie ‘m vasthouden?’

De politieagente trekt een gezicht dat aangeeft dat ze het óf niet zeker weet óf niet blij is met de realiteit en Karin slaakt een diepe zucht.

‘Hij staat binnen no time weer gewoon op straat, nietwaar?’ concludeert ze op trieste toon, maar ook een beetje opstandig.

‘Ik ben bang van wel,’ geeft de vrouw toe.

‘Hij heeft u bedreigd en er is wat huisraad gesneuveld, maar er is uiteindelijk niets gebeurd waar we hem voor kunnen vasthouden. U kunt een straatverbod aanvragen, zowel voor uw huis als bij uw werk, maar in de praktijk blijkt helaas maar al te vaak dat stalkers zich daar weinig tot niets van aantrekken.’

Voor het eerst klinkt er verontwaardiging door in de stem van de agente en dat maakt haar opeens een stuk menselijker.

‘Ik begrijp het,’ Karin slaagt erin een glimlach te produceren en haalt haar schouders op.

‘Jullie grijpen pas in als het werkelijk mis gaat, maar dan is het voor mij misschien te laat. Toch? Zo gaat het toch meestal?’

Ze heeft genoeg op het nieuws gezien of in de krant gelezen om te weten dat vrouwen die aangifte doen van stalking meestal weinig hulp van de politie hoeven te verwachten en ze weet dat er een aantal vrouwen zijn die het uiteindelijk met hun leven hebben moeten bekopen. Ze kan alleen maar hopen dat dit niet voor haar geldt. Hoe heeft ze zich in hemelsnaam zo in Frank kunnen vergissen? Hij leek zo aardig toen ze hem ontmoette, maar nog geen half uur geleden was ze bang dat hij haar werkelijk wat

aan zou doen, hoewel het bij wat gesneuvelde foto's en andere spulletjes is gebleven.

Ze kijkt om zich heen in haar normaal zo gezellige kamer, die er nu uitziet alsof er een wervelwind doorheen is geraasd en zo voelt het ook wel een beetje.

'En dit dan? Is dit niet voldoende om hem vast te houden?' wil ze weten.

De vrouw wacht even met antwoord geven en Karin maakt een afwerend gebaartje als ze uiteindelijk iets wil zeggen.

'Laat maar, het zijn alleen maar wat gebroken spullen en hij heeft mij niets gedaan. Dit keer. Nog niet en tot die tijd kunt u er ook niets aan doen, de wet is niet anders, ik begrijp het.'

Ze komt met een vermoeide zucht overeind van de bank en doet een paar stappen richting de voordeur.

'Kunt u me in elk geval garanderen dat hij vannacht in de cel blijft of zelfs dat niet?' wil ze weten, terwijl ze de deur opent.

'Ik kan het proberen,' zegt de agente, 'als dat u helpt, maar ook dat weet ik niet zeker.'

'Het zou fijn zijn als u het in elk geval wil proberen, dan kan ik zorgen dat ik morgenochtend hier weg ben, mocht hij opnieuw op de stoep staan.'

Ergens in Karins hoofd begint een gedachte vorm te krijgen en al weet ze nog niet goed hoe ze het gaat uitvoeren, er gloort in elk geval iets van een plan. En een plan betekent hoop.

'Ik ga m'n uiterste best voor u doen, ik wens u veel sterkte.'

De politievrouw loopt langs Karin heen en draait zich op de drempel nog een keer om.

'Ik weet dat u zich nu ontzettend hulpeloos moet voelen en boos, omdat u ongetwijfeld vindt dat we te kort schieten, maar het is helaas niet anders,' zegt ze enigszins verontschuldigend. Aan haar gezicht is duidelijk te zien dat ze moeite heeft met de situatie en Karin knikt moeizaam.

'Ik neem het u persoonlijk niet kwalijk, maar het is nogal frustrerend,' geeft ze toe.

'Ik krijg pas hulp als het waarschijnlijk te laat is. Dat voelt niet echt geruststellend.'

'Dat snap ik, sterkte.'

'Ja, bedankt,' het klinkt cynischer dan ze eigenlijk bedoelt, maar ze kan de energie niet meer opbrengen om het gesprek op een nette manier af te ronden en zonder een groet sluit ze de deur en daarmee de politieagente buiten.

Met een vertwijfelde zucht leunt ze met haar rug tegen de voordeur en werpt een blik om zich heen.

Nog geen uur eerder is Frank haar appartement binnengekomen, omdat ze zo nalatig is geweest de grendel niet te gebruiken. Na een aanvankelijk nog rustig gesprek, gevolgd door haar verzoek dat hij moest vertrekken, draaide hij echter als een blad aan de boom om. Tierend had hij een keramieken vaas tegen de muur kapot gegooid en vervolgens een aantal foto's van een tafeltje gemaaid, zodat ze zich angstig tegen de muur had gedrukt. De sporen van z'n woede zijn duidelijk zichtbaar. Foto's liggen kapot en vertrapt op de vloer. Van de kleurrijke vaas van keramiek, die ze een jaar eerder mee heeft genomen uit Portugal en die op het tafeltje in het kleine halletje stond en die als eerste is gesneuveld, zijn alleen maar scherven over.

Als ze de kamer in kijkt, ziet ze een omgevallen stoel en nog meer sporen van Franks vernielzucht, zoals een vaas met rozen die op de tafel ligt en waarvan het water nog steeds naar beneden op het tapijt drupt. Eigenlijk moet ze alles opruimen, maar dan schudt ze haar hoofd.

Wat kan het haar schelen hoe het er bij ligt? Zelfs het beetje water dat nog op tafel ligt en langzaam naar beneden druppelt, interesseert haar nauwelijks. Het is te weinig om wateroverlast bij de benedenburen te veroorzaken en het meeste is inmiddels toch al in het kleed onder de tafel getrokken. Ze heeft andere prioriteiten.

Voor ze het weet, staat Frank weer op straat en nog erger, bij haar voor de deur. Ze moet hier vandaan, die rommel loopt niet weg, maar zij wel.

Nu ze eenmaal het besluit genomen heeft te vertrekken, loopt ze met een vastberaden blik op haar gezicht haar slaapkamer in en gooit een koffer op wieltjes vol met een sortering zomer- en winterkleden, alles wat haar te binnen schiet. Ze haalt haar paspoort uit een la en checkt of haar bankpas, creditcard en rijbewijs in haar portemonnee zitten, waarna ze die samen met haar telefoon in een praktisch rugzakje stopt dat ook als schoudertas kan dienen en waar ze tevens haar e-reader in kwijt kan.

Ze propt de benodigde opladers erbij en blijft dan op de drempel even staan om een laatste blik door de slaapkamer te werpen. Hier heeft ze ooit met Frank geslapen en heeft ze even gedroomd van een fijne relatie samen, maar helaas, dat heeft niet lang geduurd.

Ze schudt haar hoofd om die gedachten te verdrijven en stapt dan resoluut naar de voordeur.

Ze wil geen nacht langer in dit huis blijven en op dit moment kan ze maar een plek bedenken waar ze veilig is. Een plek, die dusdanig ver weg is, dat de kans dat Frank daar opeens voor haar neus staat vrijwel nihil is. Ze moet een vliegtuig zien te vinden dat haar naar Faro brengt.

Hoofdstuk 2

Caçela Velha, Algarve, Portugal, dezelfde dag

Het kleine, pittoreske dorp Caçela Velha ligt tussen Faro en de Portugees-Spaanse grens en is het laatste plaatsje aan de Ria Formosa. Het ligt hoog, zodat het een schitterend uitzicht biedt over de laatste eilanden en de lagune met daarachter de Atlantische Oceaan.

Door de ligging, zowel qua omgeving als klimaat, is het een geliefde camperplek voor overwinteraars, maar ook zomertoeristen weten het dorpje in zeer ruime mate te vinden. Toch is het dorp op twee restaurants en een enkele kraam met strandartikelen in het hoogseizoen na nog steeds hoofdzakelijk het territorium van de bewoners zelf. Er zijn geen hotels, geen grootschalige appartementencomplexen en zelfs geen winkels. Er is alleen een enkele dorpeling, die in de zomer een huisje verhuurt, zodat het dorp nog dezelfde authentieke uitstraling heeft als zo'n vijftig jaar geleden. De oude vissershuisjes zijn vrijwel allemaal nog in de oorspronkelijke stijl, alleen een incidentele satellietschotel laat zien dat de moderne tijd hier ook z'n intrede heeft gedaan.

In het huis direct naast de trap, die naar het strand voert, veegt Tessa haar met verf besmeurde handen af. De doek, die ze hiervoor gebruikt, stopt ze terug in de band van haar eveneens met verfvlekken besmeurde, boven haar knieën afgeknipte spijkerbroek. Ze doet een stap achteruit om met een keurende blik de zojuist geverfde muur op te nemen en glimlacht tevreden. In plaats van het alom tegenwoordige wit heeft zij gekozen voor zacht abrikoos. Het oogt warm en uitnodigend en ze weet zeker dat het de woonkamer precies de uitstraling geeft, die ze wil. In de slaapkamer heeft ze eveneens een wand in dezelfde kleur geverfd, de wand waar straks het nieuwe bed tegenaan moet komen en ze verheugt zich er op om het huis binnenkort volledig ingericht te zien.

Het voelt goed om haar eigen stempel op het huis te drukken, realiseert ze zich. Hoewel ze al zo'n tweeëneenhalf jaar geleden bij Daniel is ingetrokken, is het altijd grotendeels zijn huis geweest. Pas nu heeft ze het gevoel dat het echt van haar aan het worden is en dat voelt prettig.

Ze werpt een blik door een van de twee openstaande ramen en bij het zien van de woelige zee in de verte doet ze er een stap dichterbij toe en leunt tegen de vensterbank. Ze staat op de bovenste etage van het twee verdiepingen tellende, typisch Portugese huis en heeft daardoor een vrij

uitzicht op de Ria Formosa met daarachter de Atlantische Oceaan. Hoewel ze er dagelijks van kan genieten, verveelt het uitzicht haar nog steeds niet.

Ze kijkt glimlachend toe hoe een paar dorpelingen schelpen aan het rapen zijn. Hoewel ze zich, de eerste keer dat ze Daniel schelpen zag zoeken, niet kon voorstellen dat ze die zou eten, weet ze inmiddels dat er niets boven een maaltje verse schaal- en schelpdieren gaat. Meestal is het haar schoonmoeder, die ze klaarmaakt. De keren dat zij zelf thuis kookt zijn op de vingers van een hand te tellen, maar dat verandert niets aan het feit dat het een leuke bezigheid is om de schelpen te zoeken.

Misschien moet ze Daniel voorstellen om komende zaterdag als het getij goed is, iets wat hij ongetwijfeld weet, samen er op uit te gaan en dan thuis een lekkere *cataplana* te maken in plaats van naar de Quinta te gaan voor de dagelijkse avondmaaltijd. Peinzend trekt ze aan haar wenkbrauw en kijkt naar de keuken, waar de roodkoperen *cataplana* aan de muur hangt, terwijl ze probeert zich het recept voor de geest te halen.

Van de *cataplana* glijden haar gedachten als vanzelf naar de Quinta en de familie daar. Ze wendt haar gezicht naar het westen, waar Fábrika ligt, een dorp dat nauwelijks groter is dan Cacela Velha en waar het landhuis van haar schoonfamilie staat, al kan ze het door de bomen heen niet zien. Ze fronst terwijl ze in de verte tuurt en terugdenkt aan haar eerste tijd in Portugal.

Drie jaar geleden wist ze niet eens wie haar vader was, maar toen stierf haar moeder en vond ze foto's en een brief van een Portugees. Nu is ze niet alleen in het bezit van een Portugese vader, maar ook van een man, een schoonmoeder en een hele rits aangetrouwde en half verwante familieleden.

Soms kan ze nog nauwelijks geloven dat ze opeens deel is gaan uitmaken van zo'n grote groep mensen en moet ze zichzelf in haar arm knijpen om te beseffen dat het echt zo is. De laatste paar jaar zijn voorbij gevlogen. Ze is in een razend tempo geïntegreerd, hoewel naar haar mening haar Portugees nog steeds niet vloeiend genoeg is, maar voor de rest voelt ze zich inmiddels helemaal thuis.

Hoewel de hele familie Portugees en Engels spreekt, heeft ze Daniel verzocht als ze samen zijn alleen maar Portugees met haar te spreken omdat het de enige manier is om de taal te leren en hoewel ze af en toe nog terugvalt op het Engels om zeker te weten dat ze elkaar goed begrijpen, is dat steeds minder vaak nodig.

Haar dagelijkse leven speelt zich voornamelijk af op de geitenboerderij van de familie, waar kaas wordt gemaakt. Het werk daar wordt soms afgewisseld met klusjes in de sinaasappelboomgaard, een zojuist aangekochte wijngaard net buiten Castro Marim of in het landhuis in Fábrika.

Het komt eigenlijk maar zelden voor dat ze, buiten de nachten dan, samen met Daniel in hun huis in Cacela Velha is, iets wat hopelijk toch gaat veranderen als ze straks klaar zijn met de verbouwing.

Ze is zo verdiept in haar overpeinzingen dat ze niet hoort dat de voordeur opengaat en ze schrikt als er opeens van achteren twee armen om haar heen worden geslagen en ze tegen een brede, gespierde borst wordt getrokken.

‘Wat sta jij hier naar buiten te staren? Meestal kom je me tegemoet.’

De stem van haar man dichtbij haar oor brengt als vanzelf een glimlach op haar gezicht en ze draait zich in z’n omhelzing om, zodat ze haar armen om z’n middel kan slaan en haar gezicht naar hem kan opheffen voor een zoen.

‘Ik heb je helemaal niet gehoord,’ geeft ze toe, ‘sorry.’

‘Je stond te dromen,’ beschuldigt hij haar, maar z’n ogen lachen en de hand die haar wang streelt, is zacht en teder.

‘Waar dacht je aan? Je was zo te zien ver weg,’ wil hij dan weten en ze hoort een spoortje bezorgdheid in z’n stem.

‘Ik stond te denken aan wat er allemaal is gebeurd in de afgelopen twee, drie jaar,’ bekent ze, ‘en hoe anders m’n leven nu is dan het in Nederland was.’

‘Heb je er spijt van?’

De plagerige blik in z’n ogen verdwijnt onmiddellijk om plaats te maken voor een serieuze en ze schudt haastig haar hoofd.

‘Absoluut niet,’ verzekert ze hem, ‘hoe zou dat nu kunnen? Ik heb jou, Jorge, familie.’

Ze schudt nogmaals met een vastberaden gebaar haar hoofd.

‘Ik heb m’n hele leven hier, dit is m’n thuis nu. Het is meer dat ik me opeens realiseerde wat een verschil m’n huidige leven is met het leven dat ik in Nederland leidde en hoe snel het allemaal is gegaan. Soms kan ik me nauwelijks meer voorstellen hoe het vroeger was. Misschien komt het wel doordat we nu ons eigen plekje aan het maken zijn, samen, dat ik er opeens aan moest denken.’

Ze kijkt om zich heen en gebaart in de ruimte om hen heen, die na een korte verbouwing z'n voltooiing nadert.

Tot de dood van Daniels tante, *tia Ana*, een paar maanden terug, woonden zij en Daniel op de benedenetage, die Daniel ruim vijf jaar eerder heeft verbouwd en woonde de oude vrouw op de bovenste etage, waar ze nu zijn. Nu is Ana's etage opengebrouwen en gemoderniseerd en nemen ze daar hun intrek vanwege het schitterende uitzicht en het grotere terras. Hun oude etage kan als gastenverblijf dienen of misschien in de toekomst zelfs wel verhuurd worden en Tessa is nu in de gelegenheid het gehele huis naar haar eigen smaak in te richten.

'Vond je het zo erg in mijn huis?' informeert Daniel met pretlichtjes in z'n donkere ogen.

'Ja, vreselijk!'

Tessa steekt baldadig haar tong naar hem uit en grinnikt vervolgens.

'Uiteraard niet, ik ben overal gelukkig als jij er maar bent,' zegt ze eenvoudig, 'maar het voelt goed om dit nu samen om te bouwen tot iets wat echt van ons samen is. Bovendien is het uitzicht vanaf hier alsof je in een levend schilderij zit, zo mooi. Daar was ik dus ook door afgeleid.'

'Ik plaag je maar een beetje, je hebt er absoluut iets moois van gemaakt.'

Hij laat haar los, zodat hij een stap terug kan doen om rond te kijken.

'Ik moet zeggen dat ik m'n twijfels had bij die kleur, maar het is mooi geworden,' geeft hij toe, de muur bekijkend die ze die middag heeft geverfd.

'Het maakt het warm, prettig.'

'Ja hè, ik ben er ook blij mee,' zegt Tessa tevreden.

'Je hebt jezelf ook geverfd.'

Hij pakt een van haar blonde krullen, die ontsnapt is uit de sjaal, die ze heeft gebruikt om haar haren uit haar gezicht te houden en geeft er plagend een rukje aan.

'Ik denk dat ik je persoonlijk onder de douche moet zetten om er zeker van te zijn dat je niet met verf in je haar aan tafel gaat zitten straks,' oppert hij.

'Dat denk ik ook, want dat zou vreselijk zijn,' stemt Tessa direct in en haar groene ogen fonkelen van pret.

'Misschien heb ik wel meer verf ergens,' laat ze er met een ondeugende blik op volgen, 'dat zou best kunnen tenslotte.'

'Dat moeten we dan maar snel en grondig gaan bekijken.'

Nog voor Daniël is uitgesproken, heeft hij haar al in de richting van de trap naar de benedenetage geduwd waar hun oude badkamer is en nog geen vijf minuten later staan ze samen onder de douche.

Een uurtje later wandelen ze hand in hand de trap af naar het strand en lopen in de richting van Fábrika. Daar, aan het begin van het dorpje, ligt hun eindbestemming, *Quinta Esteves*, Daniels ouderlijk huis.

Tessa is nog heerlijk loom van de vrijpartij, die is gevolgd op hun douche en ze schuurt haar hoofd even tegen Daniels schouder met een gevoel van puur geluk. Ze voelt zich als een poes die kopjes geeft.

‘Alles goed?’

Daniël trekt haar wat dichter tegen zich aan en kijkt vragend op haar neer.

‘Kan niet beter,’ zegt Tessa tevreden.

Voor hen doemt de zandkleurige hoge muur op, die *Quinta Esteves* omringt, een groot landhuis dat wordt omgeven door een grote tuin inclusief zwembad. Hier wonen Daniels ouders, Jorge en Gabriela, alsmede z’n zus Estrela en haar twee kinderen. In het eraan vastzittende gastenverblijf wonen Jorge’s zus Elisabete met haar man Inacio. Sinds een klein jaar wonen Daniels broer Lourenço en z’n Engelse vrouw Viv, hun dochter Julia en hun negen maanden oude baby Jorge, de oogappel van de hele familie in een huis in Fábrika zelf.

Vrijwel elke avond eet de hele familie gezamenlijk op de Quinta. Het is hét moment van de dag waarop iedereen bij elkaar komt om verhalen uit te wisselen, bij te praten of gewoon te genieten van elkaars gezelschap en niet te vergeten de smakelijke maaltijden die Gabriela met haar trouwe hulp Marguerite verzorgt. Indien Tessa’s werkzaamheden het toelaten, helpt ze graag mee met het koken, omdat ze het nog steeds leuk vindt om Portugese recepten te leren bereiden, maar momenteel heeft ze haar handen vol aan de verbouwing van hun eigen huis en is het er al een paar weken niet meer van gekomen.

‘Lourenço heeft de koopakte binnen van Vitors huizen,’ zegt Daniel op het moment dat ze het smalle pad opstappen dat direct langs de muur voert. Vitor is een van de oudste inwoners van Fábrika en bezit een huis en twee appartementjes die hij aan toeristen verhuurt.

‘Vitor wil het liefst nog voor het einde van de maand bij z’n zoon in Beja gaan wonen, hij wil niet nog een winter hier doorbrengen. Het wordt een mooi project denk ik. Lourenço ziet er in elk geval brood in,’ vervolgt hij.

‘Ik weet het, Viv appte me vanmiddag. Ze is hartstikke blij dat het eindelijk rond is en super enthousiast. Ze is druk bezig met allerlei plannen voor de inrichting. We hebben gisteren bij ons samen verfstalen zitten bekijken. Waarschijnlijk wil ze ook dat abrikoos op sommige muren, ze vond het in de slaapkamer goed gelukt,’ vertelt Tessa.

‘Groot voordeel is dat de appartementen al een AL licentie hebben, dus ze weten zeker dat ze verhuurd mogen worden, ze hoeven ze alleen maar een beetje te moderniseren en opnieuw in te richten.’

Tessa doelt op de *Alojamento Local* regeling waar verhuurders hun accommodaties moeten aanmelden, zodat ze geregistreerd staan als wettig verhuurder.

‘Viv ziet het helemaal zitten, ze heeft het al weken nergens anders meer over,’ grinnikt Tessa geamuseerd.

‘Ongelooflijk zoals zij veranderd is.’

Daniel schudt even z’n hoofd bij de herinnering aan hoe z’n Engelse schoonzus een jaar of twee, drie geleden was.

‘Voor jouw komst deed ze vrijwel niets en nu is ze altijd bezig. Je hebt heel wat teweeg gebracht,’ vindt hij.

‘Alsof het door mij komt! Ze moest gewoon een doel hebben, dat is alles,’ protesteert Tessa.

Ze geeft ‘m een stomp tegen z’n brede schouder.

‘Toch heb jij haar geholpen daarmee. Je hebt haar in elk geval een duwtje in de juiste richting gegeven en dat bedoel ik echt alleen maar positief,’ houdt Daniel aan.

‘Door jouw toedoen is ze mee gaan helpen in de kaasmakerij en daarna zelfs op school. Ze is echt heel erg veranderd. Ze spreekt zelfs een beetje Portugees inmiddels,’ merkt hij op al maakt z’n blik bij die laatste woorden duidelijk dat hij haar kennis van die taal nog maar minimaal vindt.

Tessa lacht voluit. Hoewel ze zelf in het begin ook wel wat moeite heeft gehad met het aanleren van de taal, is Vivs belabberde uitspraak en de daaruit voortkomende misverstanden regelmatig reden voor grote hilariteit binnen de familie. Een van de laatste voorbeelden was Vivs vraag bij een strandtent om ‘*uma chá verde*’ wat haar tot haar frustratie in plaats van de bestelde groene thee een biertje (*uma cerveja*) had opgeleverd.

'Ze probeert het tegenwoordig in elk geval,' verdedigt Tessa haar vriendin, 'en ook zonder mijn tussenkomst was ze uiteindelijk denk ik wel actiever geworden. Ik heb haar hoogstens een zetje gegeven, maar ik ben er wel blij om. Viv is een leuk mens, ik denk dat ze het als verhuurster ook hartstikke goed gaat doen. Ze vindt het leuk met mensen om te gaan en dat is belangrijk.'

Ze zijn inmiddels om de muur heengelopen en staan bij de dubbele poort waar Daniel de code intoetst, die het slot opent van de kleine voetgangersdeur.

Nog steeds als Tessa het terrein opstapt en het grote landhuis ziet, ervaart ze een gevoel van ontzag. De allereerste keer dat ze het huis zag, was het alsof ze op een soort filmset belandde, mijlenver verwijderd van haar eigen flatje in Rotterdam. Nu is het grote huis haar net zo vertrouwd als hun eigen huisje in Cacela Velha en bijna even dierbaar.

Alsof Daniel aanvoelt dat ze even met haar gedachten terug in de tijd is, blijft hij stilstaan en trekt haar in z'n armen.

'We zijn een eind gekomen met z'n allen de afgelopen tweeënehalf jaar, vind je niet?'

'Nogal, ja,' stemt ze in.

Ze legt haar hoofd tegen z'n schouder en houdt hem even stevig vast.

'Toen ik hier voor het eerst een voet op het terrein zette, wist ik alleen maar dat Jorge m'n vader kon zijn en had ik geen idee hoe ik me moest gedragen en wat er allemaal zou gebeuren. Nu maak ik deel uit van een familie.'

De verbazing over wat er allemaal heeft plaatsgevonden, is duidelijk hoorbaar in haar stem en Daniels armen sluiten zich nog steviger om haar heen.

'Het is meer dan dat, je bent een onmisbare schakel in deze familie,' zegt hij schor en ze hoort aan de emotionele overtuiging in z'n stem dat hij dit meent.

'Zonder jou zouden we tweeënehalf jaar geleden als losse stenen uit elkaar zijn gevallen, jij bent onze cement, jij hebt ons bij elkaar gehouden.' Tessa is het er niet mee eens, vindt dat hij haar veel te veel eer geeft, maar ze weet dat hij ervan overtuigd is dat het wel zo is, dus ze doet er maar het zwijgen toe.

'Tessa!'

Een vrolijke meisjesstem verstoort hun stille genietmomentje en langzaam laat Daniel z'n armen zakken, zodat Tessa zich kan omdraaien.

Ze is net op tijd om de enthousiaste omhelzing van haar onlangs negen jaar geworden nichtje, de dochter van Viv en Lourenço, te kunnen beantwoorden.

'Olá Julia, tudo bem?'

Het is de ontmoeting met Julia en diens moeder Viv geweest, waardoor ze zo'n tweeëneenhalf jaar geleden binnen de poorten van *Quinta Esteves* terecht is gekomen. Het meisje liep toen met krukken, omdat ze van haar paard was gevallen, en Tessa, die toen nog fysiotherapeute was, heeft haar geholpen om zo snel als mogelijk was weer te kunnen paardrijden, waarvoor Julia haar niet genoeg kon bedanken. De band, die toen is ontstaan tussen het meisje en haarzelf is in de jaren erna alleen maar gegroeid.

Tessa knuffelt het meisje hartelijk en pakt haar hand, terwijl ze zich richt tot de ouders, die met de buggy met daarin de vrolijk, kraaiende Jorge inmiddels ook vlakbij zijn gekomen.

'Olá,' de begroeting is nonchalant, ze hebben elkaar tenslotte gisteren allemaal nog gezien en al snel vervolgen ze gezamenlijk hun weg naar het huis.

Viv en Tessa lopen achteraan. Tessa nog steeds met Julia aan haar hand, terwijl de twee mannen met de buggy voorop lopen en ze ziet dat de twee broers al weer druk in gesprek zijn, zoals meestal als ze elkaar zien. De band tussen het tweetal is na alle gebeurtenissen alleen maar hechter geworden, lijkt het wel en omdat het ook heel anders had kunnen lopen, kan ze daar alleen maar dankbaar en blij om zijn.

Zodra ze de royale hal van het landhuis binnenstappen en hun stemmen de ruimte vullen, gaat de keukendeur open en komt Gabriela Esteves tevoorschijn.

'Boa tarde! Ah Jorge, o meu queridinho!'

Voor Lourenço iets kan doen, heeft Jorge's oma de baby al uit de buggy getild. De kleine jongen wordt flink geknuffeld en voor iemand ook maar een woord van protest zou kunnen laten horen, is oma al met de baby in de keuken verdwenen.

'Ik zie 'm na het diner wel terug, Marguerite geeft 'm wel te eten,' zegt Viv nonchalant en haar ogen fonkelen geamuseerd als ze naar de deur kijkt, die achter Gabriela dicht valt. Tessa grinnikt mee. Ze weten allebei maar al te goed hoe dol niet alleen Gabriela, maar zeker ook de huishoudster Marguerite, is op Jorge junior. Ze twijfelen er dan ook niet aan dat de

kleine jongen op dit moment door de twee vrouwen in de keuken wordt voorzien van iets lekkers.

‘En, wanneer beginnen jullie?’

Tessa kijkt vragend naar Viv, terwijl ze in de richting van de zitkamer lopen. Julia heeft hen in de steek gelaten, zodra ze haar beide, één jaar oudere neefjes, Miguel en Mateo in het oog kreeg en zit nu met het tweetal voor de televisie.

Lourenço en Daniel hebben zich bij Jorge gevoegd en staan gedrieën vlakbij de doorgang naar de eetkamer. De oudste man van het drietal kijkt langs Lourenço naar de twee vrouwen en Tessa wuift naar hem, wat een warme glimlach tot gevolg heeft.

‘De voorlopige koopakte is binnen en volgens Lou in orde, dus zodra de notaris tijd heeft kan er getekend worden en dan is het officieel, eindelijk,’ verzucht Viv.

‘Vitor vindt het goed dat we alvast beginnen, dat scheelt in elk geval tijd. Ik wil in april alles klaar hebben, zodat we het hele zomerseizoen mee kunnen pakken. Het is best spannend hoor. We hebben een hypotheek genomen, Jorge wilde ons wel wat lenen, maar we willen dit echt samen doen, zonder hulp. Het moet echt ons bedrijf zijn, niet een onderdeel van het familiegebeuren, maar dat geeft natuurlijk wel extra druk.’

‘Ik denk dat het een wijze beslissing is, moedig ook,’ is Tessa het met haar schoonzus eens, ‘maar sommige dingen moet je gewoon privé houden. Gaat Lourenço veel meewerken?’

Aangezien haar zwager verantwoordelijk is voor de financiële en juridische administratie van het familiebedrijf is hij altijd druk en ze vraagt zich af hoe hij de tijd gaat vinden om zo’n nieuwe onderneming erbij te managen.

‘Hij doet uiteraard de financiële kant en de belastingen en zo, maar ik ga alles doen rondom de reserveringen, de reclame en het onderhoud,’ vertelt Viv en er verschijnen blosjes op haar gewoonlijk zo bleke wangen als teken van haar enthousiasme.

‘Daar heeft Lou gewoon geen tijd voor. Tegen de tijd dat de verhuur echt gaat lopen, moet ik nog iemand zien te vinden, die me wil helpen met de schoonmaak, maar dat gaat wel lukken. Er zijn genoeg moeders van school, die wel een baantje kunnen gebruiken. Estrela heeft beloofd te helpen met verven en ik heb via via iemand gevonden die me kan helpen met de website, ook een Nederlandse trouwens,’ laat ze er op volgen.

‘Dat ging wel leuk. Via Virgilio, uit Santa Luzia, je weet wel.’

Tessa knikt als teken dat ze maar al te goed weet wie Viv bedoelt, waarop Viv verder gaat met haar verhaal.

‘Virgilio heeft me in contact gebracht met een goede timmerman, Chris, die bij hem in het restaurant een en ander heeft gemaakt. Hij komt net als ik uit Engeland en woont ook al jaren in de Algarve, hij heeft zelfs een zootje ongeveer van Julia’s leeftijd,’ vertelt ze enthousiast.

‘Hij is meubelmaker, keukens, kasten en dergelijke op maat en is vanochtend langs gekomen om te kijken naar een nieuwe keuken voor *Casa Castanha*. We raakten uiteraard aan de praat over al m’n plannen.

Nu blijkt hij een vriendin te hebben, ene Alex. Het is een vrouw, dus ik denk dat ze voluit Alexandra of zo heet, maar hij noemt haar in elk geval Alex. Ze is een Nederlandse en woont sinds een jaar of twee, drie bij hem.

Ik weet niet precies wat ze van beroep is, maar ze maakt in elk geval samen met een Portugese jongen websites. Hij doet de IT-kant, zij zorgt voor de teksten en de foto’s. Ze schijnen al een behoorlijke klantenkring te hebben opgebouwd en morgen komt ze langs om kennis te maken, naar de huizen te kijken en dergelijke. Als je tijd hebt, kom dan ook, misschien wel leuk om een landgenoot te ontmoeten,’ nodigt ze Tessa direct uit.

‘Ik heb om half vier afgesproken, bij ons thuis.’

‘Lijkt me leuk, ik moet alleen even kijken hoe het morgen allemaal loopt. Het nieuwe bed voor de logeerkamer wordt als het goed is rond tweeën bezorgd, als ze op tijd zijn, kom ik,’ belooft Tessa.

Het feit dat haar schoonzus zo heerlijk enthousiast is over de nieuwe plannen doet haar plezier.

Ze weet nog maar al te goed hoe onzeker Viv zich een jaar of drie eerder nog voelde in de familie en hoe ze zich buiten de meeste activiteiten hield.

‘Als jij me niet ooit een figuurlijke schop onder m’n kont had gegeven, was het nooit zover gekomen,’ merkt Viv plotseling op, alsof ze Tessa’s gedachten raadt.

‘Doordat jij me aanraadde een keus te maken en er dan ook echt voor te gaan, is het balletje gaan rollen. Tussen Lou en mij gaat het ook veel beter sinds we ons eigen huis hebben. Hoe vaak we ook hier op de Quinta zijn, als we nu thuis zijn, is hij er echt.’

Tessa herinnert zich nog als de dag van gisteren Vivs wat trieste opmerking tijdens een van hun eerste ontmoetingen over dat ze Lou altijd met z’n hele familie moest delen en hoe moeilijk ze dit vond en ze geeft even een liefdevol kneepje in de smalle schouder van haar schoonzusje.

'Het is allemaal prima op z'n pootjes terecht gekomen. Jullie hebben ook een prima plek nu,' vindt ze, doelend op het huis dat aan de andere kant van Fábrica staat. Het is vergeleken bij de Quinta natuurlijk maar klein, maar dat geldt voor vrijwel elk huis in de omgeving, ook dat van Tessa en Daniel.

In elk geval is het van hen zelf en biedt het de mogelijkheid om af en toe letterlijk de deur dicht te kunnen trekken en de familie buiten te sluiten. Dat snapt ze maar al te goed. Daniel was een jaar of drie voor haar komst al in het huis in Cacela Velha ingetrokken, toen de man van tante Ana was overleden en hij is, net als zij, nog steeds blij met die beslissing om een eigen plek te hebben. Hoe goed de familieband ook is, het is fijn om af en toe privacy te hebben en lekker samen te kunnen zijn, al komt het in de praktijk uiteindelijk weinig voor.

'Ik ben nog steeds blij dat jij me toen hebt meegeslept naar de kaasmakerij en zo, ik zat al veel te lang te niksen,' vervolgt Viv, 'maar dat ik nu zelfstandig een verhuurbedrijf ga runnen, jeetje, wie had dat ooit gedacht! Ik hoop alleen maar dat ik er geen puinhoop van maak. Laten we eerlijk zijn, ik ben lang niet zo gestructureerd als jij.'

'Dat geeft toch helemaal niet?'

Tessa kijkt haar hoofdschuddend aan.

'Waarom zou het je niet lukken? Het is gewoon een kwestie van planning en we zijn allemaal anders tenslotte, jij hebt weer andere kwaliteiten, zoals met iedereen een praatje kunnen maken, mensen enthousiast ontvangen, dat vind ik weer veel lastiger. Daar ben ik te verlegen voor denk ik. Bovendien, je kunt iedereen hier om hulp vragen, we zijn allemaal in de buurt, dus het komt vast helemaal goed.'

Hun gesprek wordt onderbroken door het gerinkel van een kleine koperen bel, die wordt gehanteerd door Jorge als teken dat het avondeten wordt geserveerd. Bij het horen van het vertrouwde geluid begeven Viv en Tessa zich automatisch, als goed afgerichte schapen, bedenkt Tessa ondeugend, richting eetkamer en zodra Tessa Jorge passeert, glimlacht ze hem toe.

'Alles goed?'

Ze drukt een kus op haar vaders gebruinde wang en steekt haar arm door de zijne, waarna ze samen naar de grote tafel lopen, die plaats biedt aan maximaal achttien personen, hoewel ze vanavond maar met z'n twaalfen zijn.

Estrela komt met een grote schaal salade de eetkamer binnen, op de voet gevolgd door haar moeder en de huishoudster en al snel staan er diverse heerlijk ruikende gerechten op tafel, terwijl iedereen een stoel pakt en plaatsneemt.

‘Het ruikt weer zalig,’ Tessa snuift even en merkt nu pas dat ze honger heeft. Doordat ze direct na terugkeer van de geitenboerderij met het verven is begonnen, heeft ze de lunch vandaag overgeslagen en een hongerig gerommel in haar buik nu ze eten ruikt, bevestigt dit.

Ze houdt haar bord bij als Estrela het deksel van de *caldeirada de peixe* haalt en glimlacht als ze een flink volle lepel diverse gestoofde vissoorten met tomaat, ui en paprika op haar bord geschept krijgt samen met meegekookte aardappelen.

‘*Obrigada.*’

Ze kijkt toe hoe Daniel haar glas met rode wijn vult en tikt even met een toestend gebaar tegen het zijne, terwijl ze wacht tot iedereen zijn of haar bord vol heeft en er gegeten kan gaan worden.

Tijdens de maaltijd kijkt ze meermaals het kringetje mensen rond en voor de zoveelste keer die dag kan ze zich nauwelijks voorstellen dat ze zich zo gelukkig mag prijzen om deel uit te maken van deze familie. Waarom ze juist vandaag steeds moet terugdenken aan de tijd dat ze deze familie nog niet eens kende, weet ze niet. Het lijkt wel alsof ze zich opeens heel bewust is van het feit hoe blij ze is met waar ze is en ze kan alleen maar hopen dat het geen voorbode is van naderend onheil, waardoor ze een beetje melancholiek wordt.

‘Is alles goed met je?’

Daniels stem bij haar oor verstoort haar overpeinzing en ze realiseert zich opnieuw hoe gevoelig hij altijd is voor haar stemmingen. Sinds ze als eenling hun grote familie is binnengekomen, waar ze zich zeker in het begin een buitenstaander en zelfs een indringster voelde, is het voor hem heel belangrijk dat ze zich er thuis voelt. Iets dat zeker in het begin nog wel wat voeten in de aarde heeft gehad.

‘Ja,’ haar hand zoekt de zijne en ze geeft er een geruststellend kneepje in.

‘Ik ben wat melancholiek geloof ik vandaag. Ik weet ook niet waarom,’ probeert ze uit te leggen.

‘Misschien omdat we een nieuwe stap zetten in ons leven samen door Ana’s huis bij het onze te betrekken of misschien is het gewoon een soort voorgevoel van iets. Ik weet het niet, maar ik moet gewoon steeds denken

aan toen ik hier voor het eerst kwam en wat er sindsdien allemaal is gebeurd. Let maar niet op mij.'

'Dat is onmogelijk,' zegt Daniel direct, 'ik let altijd op je.'

Omdat ze maar al te goed weet hoe waar dit is, glimlacht ze hem liefdevol toe.

'Dat weet ik,' geeft ze toe, 'meer dan nodig is.'

'Nee, absoluut niet,' is Daniel het onmiddellijk met haar oneens.

'Toen ik je vroeg bij mij te blijven, hier in Portugal, hield dat in dat je je eigen land achterliet, alleen maar voor mij. Ik realiseer me maar al te goed hoe moeilijk dat moet zijn geweest en alleen al omdat je dat voor me over hebt gehad, moet ik m'n uiterste best doen er voor te zorgen dat je gelukkig bent. Dat is mijn verantwoordelijkheid,' zegt hij eerlijk.

De tranen schieten Tessa in de ogen bij dit antwoord. Ze weet hoe blij hij was met haar beslissing in Portugal te blijven en het is niet de eerste keer dat hij zoiets zegt, maar merkbaar is ze vandaag extra gevoelig voor de diepe betekenis van deze woorden.

'Zoveel was er niet om naar terug te keren,' zegt ze dan toch, 'm'n moeder was overleden, m'n oma zag ik toch al nooit meer, dus al m'n familie zit hier.'

Ze wijst de tafel rond.

'De enige die ik wel mis, is Karin.'

Bij de gedachte aan haar beste vriendin betreft haar gezicht toch even. De een jaar oudere Karin Reijnders is sinds haar veertiende haar beste vriendin en voelt als de zus die ze nooit heeft gehad. Vanaf de eerste dag dat ze op zaterdag ging werken bij Eetcafé Bonus van Karins ouders in Monster voelde het alsof ze een surrogaatfamilie kreeg en al snel sliep ze vaker daar dan bij haar eigen moeder. De relatie met haar moeder is nooit heel goed geweest, maar toen ze op haar dertiende door een verwaarloosde blindedarmontsteking in het ziekenhuis belandde met alle desastreuze gevolgen van dien was er van een band tussen hen nauwelijks meer sprake. Ze woonden in hetzelfde huis, maar ze voerden amper nog een fatsoenlijk gesprek met elkaar. Karin daarentegen had, hoewel hardwerkend, ouders die wel tijd voor hun dochter namen en zelfs nog plek over hadden voor Tessa, zodat ze zich daar uiteindelijk beter thuis voelde dan bij haar eigen moeder.

Na haar moeders onverwachte dood en de vondst van papieren, die leidde tot de kennismaking met haar vader die een Portugees bleek te zijn, was Tessa in Portugal gebleven waar ze zich tot op de dag van

vandaag gelukkig voelt, maar af en toe steekt het gemis naar Karin toch de kop op.

‘Waarom nodig je haar niet uit om een tijdje hierheen te komen? Misschien heeft ze nog wat vakantiedagen,’ stelt Daniel voor.

‘Misschien doe ik dat wel, ja,’ zegt Tessa langzaam, ‘het is al bijna een jaar geleden dat ze hier geweest is. We hebben nu tenslotte een fatsoenlijke logeerruimte waar ze alle privacy heeft die ze maar wil, dus ja, waarom niet.’

Ze veert overeind en haar ogen kijken weer wat levendiger.

‘Goed plan, dank je, ik ga haar morgen bellen.’

Ze drukt een zoen op z’n wang waar de stoppels al weer verschijnen en wendt zich dan tot haar vader, die aan haar andere kant zit om hem te vragen naar z’n nieuwe paard, dat hij aan het inrijden is.

Omdat zowel Daniel als Tessa elke ochtend tussen half zeven en zeven in de geitenstal willen zijn om de ongeveer honderd geiten te melken voor de dagelijkse kaasproductie blijven ze na de maaltijd, die meestal rond half tien, tien uur is afgelopen, meestal niet meer hangen. Ze nemen vrijwel altijd direct na de koffie afscheid van de familie om terug te gaan naar huis.

De wandeling naar Cacela Velha duurt hooguit tien minuten, maar Tessa geniet altijd weer van hun korte tocht over het zo vertrouwde strand.

Omdat het vanavond bewolkt is, hebben ze geen licht van de sterren, maar Daniel heeft zoals gewoonlijk een zaklantaarn in de zak van z’n jack zitten, zodat hij waar nodig kan bijlichten, hoewel ze volgens Tessa de weg met hun ogen dicht zouden kunnen vinden.

Alleen als het echt regent, nemen ze de auto om van hun huis naar het landgoed te rijden, maar Tessa geeft de voorkeur aan hun dagelijkse wandeling, niet alleen vanwege het milieu, maar ook omdat ze het nu eenmaal heerlijk vindt om hand in hand met Daniel langs, of zelfs door, het water te lopen. Ze is opgegroeid in de buurt van Naaldwijk, zodat ze een groot deel van haar jeugd aan de Noordzee heeft doorgebracht en het voelt voor haar nog steeds als thuiskomen als ze met blote voeten op het zand staat of loopt, ongeacht welk strand het is en welk weer.

‘Estrela is gisteren bij Luiz op bezoek geweest,’ zegt Daniel opeens.

Tessa houdt met zo’n ruk stil, dat Daniel gedwongen wordt eveneens te blijven staan.

‘Waarom in hemelsnaam?’

‘Opdracht van haar psycholoog, ze moest nog wat dingen afsluiten en volgens de psycholoog moest ze hem daarvoor recht in de ogen kijken.’

Het is te donker om het te zien, maar ze voelt gewoon dat hij z’n schouders ophaalt.

‘Hoe ging het?’ vraagt ze aarzelend en een beetje huiverig.

De gedachte aan Luiz, die mede door haar is opgepakt voor ontvoering en ontucht van een minderjarig meisje alsmede voor moord van een ander jong meisje zorgt nog steeds voor een misselijk gevoel in haar maag.

De nacht dat hij heeft geprobeerd Estrela mee te nemen op z’n vlucht, wat resulteerde in een ongeluk waarbij Gabriela een fikse hersenschudding en twee gebroken ribben heeft opgelopen, is nog steeds een nacht waar ze liever niet aan terugdenkt. Het is ook die nacht geweest, waarin zij en Daniel voor het eerst samen in een bed hebben geslapen, hoewel ze op dat moment nog dacht dat hij haar halfbroer was. Ze was er toen nog van overtuigd dat het nooit iets kon worden tussen hen en moet je nu zien.

Ze schudt even haar hoofd bij de herinnering aan alles wat er toen in korte tijd allemaal is gebeurd en probeert zich weer te concentreren op het heden.

‘Het ging wel goed, geloof ik,’ zegt Daniel, ‘ze was in elk geval redelijk rustig al vond ze het een hele opgave.’

‘Het moet nog steeds ongelooflijk moeilijk zijn voor haar,’ stemt Tessa in.

Ze kan zich nauwelijks voorstellen hoe het moet zijn als je man, inmiddels ex-man, zulke misdaden bedrijft zonder dat jij er weet van hebt.

Ze begrijpt maar al te goed dat de vrouw hulp nodig heeft van een psycholoog om alles op een rijtje te krijgen en vindt het enorm dapper dat ze de confrontatie met Luiz is aangegaan.

In de jaren dat Estrela met Luiz getrouwd was, heeft hij haar veranderd in een afhankelijk kindvrouwtje, dat alles deed wat hij wilde en het viel niet mee om na Luiz’ gevangenneming opeens een zelfstandig denkende en handelende vrouw te moeten worden met twee jonge jongens. Sowieso weet iedereen in de wijde omgeving natuurlijk wie ze is en wat Luiz heeft gedaan en Tessa kan alleen maar diep respect hebben voor het feit dat Estrela zich vanaf het begin met de tweeling op school heeft durven te vertonen in plaats van zich thuis of in een ander deel van Portugal terug te trekken.

De vrouw helpt regelmatig mee op de kaasboerderij hoewel ze af en toe opeens een paar dagen niet komt, omdat ze dan weer wegzakt in een depressie, maar er is niemand in de familie die haar dat kwalijk neemt,

integendeel. Zodra ze weer verschijnt, wordt ze alleen maar hartelijk welkom geheten en langzaam worden de periodes waarin ze het niet meer aankan korter en komen ze minder vaak voor.

Daniel en Tessa nemen af en toe de twee jongens mee voor een uitstapje, zodat Estrela rust heeft en ook Lou en Viv ontfermen zich regelmatig over de kinderen, die qua leeftijd goed bij Julia passen.

‘Ze komt er wel,’ is het enige wat Tessa uiteindelijk weet te zeggen, ‘ik hoop alleen dat Luiz nooit meer op vrije voeten komt.’

Ze voelt Daniels greep om haar hand wat steviger worden terwijl ze zwijgend doorlopen en beseft dat hij hetzelfde wil.